

Libris

Colecție coordonată de
Respect pentru oameni și

SHAUKI AL-GAREEB

PUTEREA

JENNIFER L.
ARMENTROUT

PENTRU CITITORII CARE VOR SĂ-L
CITISCA
PUTEREA

Seria
TITANII

❧ VOLUMUL 2 ❧

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS

—2018—

Redactor: Alina Albu

Tehnoredactor: Simona-Cristina Cristea

Ilustrații copertă: Sarah Hower, Cloty Cloutier

1-ĂZ ROY ERĂC IROITIII CARE VOR SĂ-I

INROTEASCĂ PE SEȚH ÎN CĂLĂTORIA LUI

Copyright © 2014 by Editura L. Amara

All rights reserved.

Tous droits réservés. Toute réimpression sans autorisation

est formellement interdite.

LEDA PING PING

ISBN 978-9975-29-214-4

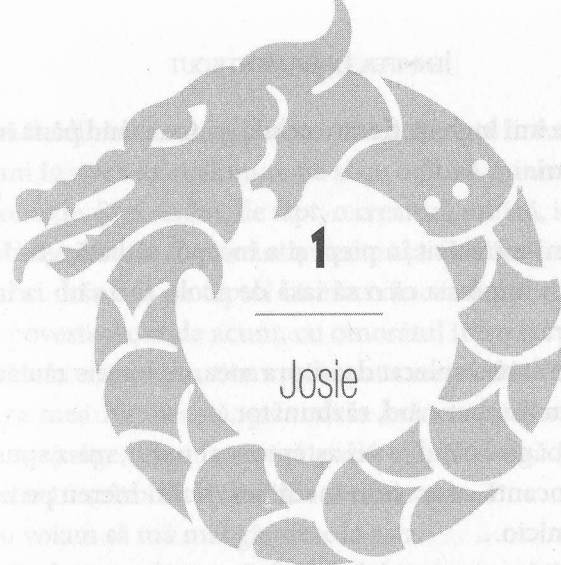
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AMARĂȚĂUT, JOSIE

Proză / Amara L. Amara, trad. Roxana Ciocanu

ACEASTĂ CARTE ESTE DESTINATĂ PUBLICULUI NEW ADULT.

Conține un tip foarte, foarte sexy, cu abilități turbate, care vor fi descrise așa detaliat, că pot provoca leșinul. Chiar și scenele unde nu face decât să se fâțâie fără cămașă (mda, se întâmplă) se pot dovedi prea intense pentru cititorii mai tineri. Vă rog să considerați că ați fost avertizați.

O ATINGERE CA de fulg pe braț și pe coapsă. A trecut o clipă până să mă trezesc din somnul profund. O apăsare caldă pe spatele meu mi-a provocat fiori pe șira spinării.

Doar pe jumătate trează, am zâmbit și am deschis ochii. Camera era învăluită într-o lumină slabă, care îmi spunea că era prea devreme să mă ridic din pat.

Buze care îmi atingeau punctul acela sensibil de pe gât, chiar sub locul unde se simte pulsul, și o altă serie de fiori a început să-mi danseze pe piele. Mușchii abdomenului mi s-au contractat.

Din nou sărutul, de data asta chiar pe pulsul meu, iar degetele de la picioare mi s-au strâns.

Era mult prea devreme, dar cine s-ar putea supăra când e trezit așa? Eu una nu. Dacă tot restul vieții mele aș fi deșteptată în felul acesta, aș fi o fată fericită. Extrem de fericită.

M-am întors încet pe spate, iar zâmbetul meu somnoros a înțepenit când privirea a descoperit niște irisuri de obsidian, de un negru intens. *Ce naiba?* Confuzia a fost iute înlocuită de o

groază care îmi îngheța fiecare celulă, pătrunzând până în oase și în țesuturi.

O, nu!

Inima mi-a tresărit în piept și a început să bată așa de tare, încât aveam impresia că o să iasă de acolo și o să o ia la fugă prin cameră.

Un titan stătea aplecat deasupra mea, cu buzele răutăcioase schițând un zâmbet crud, răzbunător.

— Te voi găsi când te vei aștepta mai puțin, mi-a spus el cu o voce sufocantă ca un fum înecăcios. Voi fi mereu pe urmele tale! Nu e nicio...

Am sărit în sus, cu o mână în față, gata pentru o lovitură în gât, care, cel mai probabil, nu ar fi avut cine știe ce eficiență. Am deschis gura să țip, dar nu a ieșit niciun sunet și, dintr-odată, înaintea mea nu mai era nimeni. Nimeni.

Niciun titan.

Am rămas în fund o vreme și m-am holbat la spațiul gol din fața mea, cu inima bubuind. M-am uitat cu atenție prin dormitorul întunecat și nu am găsit niciun semn că titanul cel periculos și înfricoșător ar mai fi pe acolo. Totul era exact așa cum fusese înainte de a adormi în acea noapte de duminică. Televizorul din fața patului, închis. Draperiile de la mica fereastră de lângă baie, puțin trase, iar pe acolo vedeam lumina de un albastru palid a zorilor care se revărsau peste Black Hills, aria protejată de pădure din mijlocul regiunii Northern Hills din Dakota de Sud.

Noua mea locuință.

Care, într-un fel, semăna cu vechea mea locuință, Universitatea Radford. Numai că universitatea asta părea desprinsă fix din Grecia, de pe vremea în care lumea venera plină de râvnă zeii. Iar eu eram înconjurată de creaturi mitice, și nu de douăzeci

și ceva de dihanii a căror putere măreață conta în executarea de misiuni în stare de mahmureală și cu odihnă minimă.

Corecție. Și eu eram, de fapt, o creatură mitică, iar studenții de la Universitatea Covenant nu erau așa de diferiți de studenții muritori. În afară de faptul că erau descendenți ai zeilor și de toată povestea asta de acum, cu omorâțul între ei.

Dar nu era niciun titan psihopat care să dea târcoale prin camera mea întunecată, gata să se hrănească din mine până când aș ajunge doar o carcasă goală, după care să facă și celelalte chestii scârboase și oribile de care am...

Nu voiam să mă mai gândesc la asta.

Am respirat adânc, am închis ochii și mi-am trecut palma peste frunte. Era doar un vis, un vis idiot. Titanii nu aveau cum să pătrundă în universitate. Existau scuturi care să îi țină la distanță. Umbrele puteau intra, dar preferam să înfrunt o suță de suflete evadate din Tartar, decât să mai văd o dată fața vreunui titan sau a lui Hyperion.

Nu aveam idee cine era bărbatul pe care îl visasem, dar știam foarte bine că era titan.

— Josie? s-a auzit o voce răgușită de somn, în care se simțea un ușor accent. Ce faci?

Pulsul mi-a luat-o din nou la galop, dar, de data asta, dintr-un cu totul alt motiv; m-am întors și m-am uitat la cel care era, probabil, cel mai sexy bărbat în viață.

Seth Dio – oricum s-ar scrie sau s-ar pronunța numele lui de familie – stătea pe o parte. Pilota subțire i se înfășurase în jurul coapselor, lăsând să se vadă o mare parte din pielea lui aurie, fermă și brăzdată de șanțulețe.

Seth avea șase rânduri adevărate de pătrățele. Adică nu din alea abia pronunțate sau vizibile numai atunci când își încorda mușchii sau făcea vreo activitate care presupunea efort. Bănuiam

că așa se născuse, un bebeluș cu pătrățele pe abdomen și cu pectorali tari ca piatra, care făcea bicepsii cu biberoanele. Apropo de bicepsii, și ei erau ai naibii de arătoși. Ca și umerii largi și talia subțire. Iar fața lui?

Pe toți zeeii!

Era *frumos!* Aproape prea frumos. Ca și cum toate trăsăturile lui fuseseră așezate acolo cu mare grijă, adunate într-o colecție de perfecțiune – și chiar așa fuseseră. Pomeți înalți și înguști, buze pline și senzuale care te făceau să te pierzi în contemplare. Să visezi la ele. Mă rog, să ai fantezii cu ele. Nasul drept, perfect, iar ochii... Aveau cea mai uimitoare nuanță de ocră și erau încadrați de gene negre și dese. Sprâncenele arcuite erau ceva mai închise la culoare decât părul blond, pe care și-l tăiasă de curând. Încă nu mă obișnuisem cu el tuns. Părul lui fin era scurt în părți și mai lung în vârful capului; uneori stătea aranjat, alteori era ciufulit. Îmi plăcea să-mi trec degetele prin lateral, ca să simt în palmă gădilătura firelor mai scurte.

În general, îmi plăcea să-l ating pe Seth, pur și simplu.

Câteodată mă întrebam cum de ajunsese în patul meu. Adică, normal, era acolo fiindcă eu îl invitaseam și îl voiam acolo, dar nu cred că eram genul de fată la care s-ar gândi cineva că ar fi cu el. Nu eram așa de grozavă. Obiectiv vorbind. Doar un metru șaptezeci și cam tot timpul haotică. Pe la 1500, sau cam așa ceva, șoldurile mele n-ar fi fost deloc apreciate, căci atunci erau în vogă cele largi, bune pentru născut copii, și nici coapsele mele nu cred că ar fi fost sau ar putea să fie vreodată la modă. Din câte se părea, niciun fel de sport – kickboxing, lupte, alergări, antrenament defensiv sau ofensiv – nu reușea să-mi întărească abdomenul sau să-mi modeleze talia. Nu eram nici slabă, nici zveltă, nici grațioasă sau delicată. Eram gălăgioasă, uneori de-a dreptul enervantă, și vorbeam întruna.

Dar Seth mă plăcea. Spunea că eram *salvarea* lui.

Iar eu îl plăceam pe el.

Enorm!

În plus, făceam parte dintre semizei, eram fiica lui Apollo, cam așa stăteau lucrurile.

Seth era Apollyon, rezultatul încrucișării dintre sângele pur și sângele impur, creat de recent decedatul Ares, iar eu ajunsese de-acum să-mi ating limitele puterilor, după ce descoperisem care era treaba cu ele.

A mijit ochii de culoarea chihlimbarului, care străluceau ca două nestemate.

— Ești trează? Sau suferi cumva de vreun soi ciudat de somnambulism?

Am zâmbit ușor.

— Sunt trează.

— Deci...

S-a așezat pe spate, și-a pus mâna sub cap, iar eu am rămas câteva secunde captivată de felul în care bicepsii lui s-au mișcat pe sub piele.

— Stai așa și te uiți la mine cum dorm?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu.

— Cam așa pare.

— De fapt, stăteam așa și mă uitam la perete, înainte să mă întrerupi tu.

Și-a mișcat cealaltă mână, așezând-o pe abdomenul plat. Din unghiul din care priveam, părea că era gol pe sub pătură, dar, din păcate, nu era.

— Nu că ar fi ciudat sau ceva.

— În fine, am spus, aranjându-mi breteluța maioului. Tu ești ăla ciudat.

Colțurile buzelor lui s-au ridicat.

— Iar tu ești sexy.

Mi-am dat iar ochii peste cap, dar eram încântată la culme.

El a lăsat capul într-o parte.

— Un vis?

Senzația caldă și plăcută a complimentului s-a risipit și am dat din cap.

— Ești OK?

— Da. N-am nimic.

Mi-am dres glasul și mi-am dat părul pe spate.

— Doar un vis ciudat.

El mă studia în tăcere, cu o privire atentă. Nu era primul coșmar pe care îl aveam după turul de forță cu titanul. Și nu cu orice titan. Cu Hyperion însuși. Fiiința divină pe care tatăl meu o băgase în pământ cu mii de ani în urmă și care acum scăpase și era chită să se răzbune. Reușisem cumva să-l trimit la plimbare după ce mi se descătușaseră puterile de semizeu, dar avea să se întoarcă.

Știam asta foarte bine.

El și ceilalți fii ai lui Uranus care scăpaseră aveau să vină până când îi găseam pe cei cinci semizeii și le descătușam puterile pentru ca, în final, împreună, să putem să-i închidem din nou pe titani în Tartar.

Evident, n-aveam nici cea mai vagă idee unde erau ceilalți semizeii și cum i-am putea găsi. Sau cum am putea să-i închidem din nou pe titani în Tartar, definitiv. Apollo nu ne oferise până acum informația asta.

Deși aș fi vrut să fie ultimul meu coșmar, știam că nu va fi așa. Orele alea pe care le petrecusem cu titanul mi se păruseră o veșnicie și am încercat, *din greu* am încercat, să trec peste ele. Probabil că nu mi-ar fi prins rău puțină terapie.

Stai! Oare semizeii pot face terapie? Adică, o exista prin părțile astea vreun psiholog specializat în sănătatea mintală a creaturilor mistice?

Degetele lui Seth mi-au mângâiat delicat brațul, distrăgându-mi atenția. Privirile noastre s-au întâlnit. M-a prins de mijloc și m-a tras în jos, așa că am ajuns jumătate peste el.

O, îmi plăcea ce se întâmpla!

Pieptul lui Seth era cald sub palmele mele, iar el a ridicat mâna cu un gest ferm și mi-a prins câteva șuvițe de păr. Mi le-a dat după ureche și a întârziat puțin, mângâindu-mi obrazul. M-am aplecat spre el și l-am sărutat ușor. Când am ridicat capul, ochii lui străluceau.

— Mi-a plăcut, a șoptit el.

— Și mie.

Apoi mi-am amintit ceva deosebit de important. Nu uitasem, de fapt. Îmi ieșise din minte din cauza coșmarului. Pe buzele mele a apărut un zâmbet larg și cam prostesc.

— Cred că azi o să capeți mai mult.

El mi-a prins ceafa în palmă.

— Cred că ar trebui să capăt mai mult în fiecare zi.

— O să capeți, dar azi e altceva.

Ochii și nările i s-au lărgit puțin și am înțeles că pricepea. A avut o clipă de uimire, fapt care m-a făcut să simt un fel de junghi în piept, pentru că el nu se aștepta să-mi amintesc.

Uneori, Seth nu se aștepta la prea multe.

Am dat încolo tristețea care mă cuprindea de fiecare dată când îmi dădeam seama de asta și l-am sărutat din nou. Și din nou, pentru că voiam să-i demonstrez, simțeam nevoia să-i demonstrez, că avea toate drepturile din lume să se aștepte la mai multe.

— La mulți ani!

— Josie...

Felul acela în care mi-a șoptit numele, cu atâta tandrețe și cu atâta siguranță, mi-a tăiat respirația.

— Deci cum e să ai douăzeci și doi de ani?

El și-a trecut degetele prin părul meu și nu mi-a răspuns imediat.

— E ca și cum ai avea douăzeci și doi de ani.

— Nu pare prea interesant.

El a zâmbit iar.

— Asta fiindcă tu ai încă douăzeci și mai ai, cât? Vreo șase luni până să faci douăzeci și unu?

— Ești un pedofil.

Seth a început să râdă în hohote, apoi a ridicat capul și mi-a sărutat colțul gurii.

— Cred că e prima oară când mi se spune asta.

— Bine.

L-am mângâiat pe piept și am savurat respirația lui accelerată. Îmi plăcea la nebunie că atingerea mea avea efectul ăsta asupra lui.

— Am vrut să-ți iau ceva, dar cei de la Amazon nu livrează și aici, așa că...

Chiar așa fi vrut să-i iau ceva, dar cum nu era chiar prudent să plec, singura mea opțiune era magazinul din campus. Mă îndoiam însă că Seth și-ar dori o cană sau un hanorac cu emblema Universității Covenant. Nu puteam nici măcar să-i pregătesc cina, pentru că nu aveam acces la bucătărie, așa că eram o iubită jalnică.

O iubită.

M-am cutremurat.

Cuvântul acela mi se părea incredibil de nou. Lucios. Incomprehensibil. Presupun că amândoi eram încă în faza în care ne descopeream unul pe celălalt și o luam încet. Încet, ca niște țestoase cu trei picioare. Relația noastră era departe de a

fi perfectă. În drumul nostru existau obstacole pe care majoritatea cuplurilor nu le înfruntau, cum ar fi, de exemplu, faptul că eram urmăriți de niște creaturi nemuritoare.

Sau trecutul lui Seth, care uneori mă tulbura.

Sau posibilitatea ca viitorul lui să se termine brusc. Refuzam să accept, dar încă nu știam prea bine ce aș putea să fac să împiedic acest lucru.

Eram convinsă că neamul tatălui meu voia să-l ucidă.

Chiar trebuia să nu mă mai gândesc la toate astea.

— Știi ceva? m-a întrebat el.

— Hmmm?

M-a prins de mijloc și cu celălalt braț, m-a așezat pe spate și s-a ridicat peste mine. Greutatea corpului lui îmi înnebunea simțurile, le zăpăcea.

— Deja mi-ai dat destule.

Am ridicat sprâncenele.

— Nu ți-am dat...

— Mi-ai dat.

A aplecat capul și, când m-a sărutat, gura lui nu avea nimic delicat sau calm.

Seth săruta ca un bărbat care venea după o secetă mare. Sorbea și savura, parcă trăgea din mine fiecare sărut. Era un bărbat care se bucura în voie de sărut, o lua pe drumul cel mai pitoresc și nu se grăbea absolut deloc să ajungă la destinație.

Dar eu chiar îmi doream să ajung la destinația aceea.

Știi tu, eu și cu el, goi amândoi, cu trupurile noastre răsucindu-se, cu mine aruncând virginitatea în patru zări.

Seth mi-a prins buza de jos, ceea ce mi-a stârnit un geamăt adânc.

— Mmm, a murmurat el, apoi a urcat cu mâna pe brațul meu și mi-a prins breteluța maioului. Mi-ai oferit sunetul acela.

Respirația mea era scurtă și precipitată când el și-a sprijinit toată greutatea pe brațul stâng și s-a ridicat suficient ca să rămână între noi doar puțin spațiu. Degetele lui agile au lucrat iscusit la bretelele mele, până când mi-au ajuns la încheieturi.

Aerul rece pe pieptul meu îmi făcea pielea de găină. Mă uitam la el amețită cum își apleca ușor capul și îmi săruta cicatricea ciudată care îmi rămăsese după ce Apollo îmi descătușase puterile.

Seth a ridicat genele și atunci i-am văzut zâmbetul arogant și obraznic, cu o secundă înainte de a-și apleca din nou capul. Vârful limbii lui a trasat o linie dreaptă, de doisprezece centimetri, de la un capăt la altul. Dar nu s-a rezumat la asta. O, nu, atingerea ușoară a limbii lui a urmărit și cele două curbe din jur. Ba chiar a ajuns și la semnele acelea din jurul cicatricii, care îmi aminteau de niște aripi.

Mi s-a înfierbântat sângele când sărutările lui au lăsat cicatricea și au început să descopere zone foarte, foarte sensibile. Gemând, l-am apucat de păr și am căutat șuvițele lungi, în care să-mi înfig degetele. Spatele mi s-a arcuit, iar el s-a postat între picioarele mele.

— Mi-ai dat toate astea, mi-a șoptit el. Și astea sunt un dar mereu generos.

Am râs.

— Ești un pervers!

— Nu fac decât să spun adevărul.

A scos vârful limbii și a început să facă cu el niște mișcări innebunitoare.

— Cel mai mișto cadou de ziua mea pe care l-am primit vreodată.

— Seth...

El s-a urcat pe mine repede, cu o siguranță uimitoare. Și-a lipit gura de buzele mele, amuțindu-mă. Nu puteam să mă plâng, nu când limba lui se mișca la unison cu a mea. Nu când pieptul meu era strivit de pieptul lui. Și în mod sigur nu când a făcut chestia aia cu coapsele, așezându-le în locul perfect, care mă făcea clar să sar peste drumul cel pitoresc și să ajung direct pe tărâmul făgăduinței.

Am ridicat piciorul și i-am strâns coapsele, apoi mi-am mișcat șoldurile în ritmul lui. Seth a gemut cu gura pe buzele mele, un sunet masculin și așa de sexy, care mi-a stârnit un val de senzații în tot corpul. Și-a mișcat din nou șoldurile, iar eu m-am gândit că poate în dimineața aceea, pentru că era ziua lui, vom...

Ceasul de pe noptieră și-a declanșat alarma ascuțită și iritantă. Țipa la noi că era timpul să ne ridicăm din pat și să trecem la antrenament.

Seth a ridicat capul și a scos un geamăt.

— Fir-ar...

L-am strâns și mai tare de păr.

— Am putea să nu o luăm în seamă.

— Aș fi un instructor de rahat dacă aș face asta, a răspuns el, atingându-mi ușor gura cu buzele. Iar eu încerc să fiu un bun instructor.

— E ziua ta, am încercat să-l conving. Putem să începem mai târziu.

El mi-a mângâiat pieptul cu palma.

— Nu e un motiv suficient de bun.

— E luni.

El a început să râdă.

— Josie!

— Ce? Țsta e un motiv al naibii de bun!